

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 38A. EUROPAUDVALGSMØDE

Mødedato: Onsdag den 27. juni 2012

Tidspunkt: Kl. 17.00

Sted: Vær. 2-133

Dagsorden

Den 14. september 2012

- L 1. Samråd med justitsministeren vedr. samrådsspørgsmål A om Schengen-evalueringsmekanismen
KOM (2011) 0559 – samrådsspørgsmål A
- 2. Samråd med justitsministeren vedr. samrådsspørgsmål B om Schengen-evalueringsmekanismen
KOM (2011) 0559 – samrådsspørgsmål B
- L 3. Eventuelt

Praktiske oplysninger:

Hvor intet andet er angivet, afholdes Europaudvalgets ordinære møder for åbne døre. Tilmelding for tilhørere skal ske *senest kl. 12.00 dagen inden mødet* ved Europaudvalgets sekretariat (europaudvalget@ft.dk; tlf. +45 33 37 36 10). Der vil være pladsbegrænsning.

Anvendte forkortelser:

FF =Forventet forhandlingsoplæg
FO =Forhandlingsoplæg
FL =Forventet lukket behandling
L =Lukket behandling

Pkt. 2. Samråd med justitsministeren vedr. samrådsspørgsmål B om Schengenevalueringmekanismen

KOM (2011) 0559 – samrådsspørgsmål B

Samrådsspørgsmålet havde følgende ordlyd:

"Ministeren bedes redegøre for, hvorfor han to gange under Europaudvalgets møde den 14. juni 2012 undlod at besvare spørgsmålet om, hvorvidt der var afgivet erklæringer fra nogen medlemslande i forbindelse med Rådets drøftelse af Schengenevalueringmekanismen og dermed fortiede, at Rumænien havde afgivet en erklæring om netop dette den 7. juni 2012, som ministeren burde kende til den 14. juni 2012, særligt set i lyset af, at ministeren efterfølgende selv fremkommer med oplysningen om den rumænske erklæring i svaret på § 20-spørgsmål S 3546 dateret den 20. juni 2012."

Eva Kjer Hansen begrundede samrådsspørgsmålet. Hun ville vide, hvorfor justitsministeren under samrådet den 14. juni undlod at svare på Lene Espersens spørgsmål om, hvorvidt der var afgivet erklæringer af nogen lande. Hun mente ikke, justitsministeren kunne have overhørt spørgsmålet, da det blev stillet to gange.

Justitsministeren: Samrådsspørgsmål B drejer sig om min besvarelse i udvalget den 14. juni 2012 af spørgsmål om afgivne erklæringer, som formanden lige har sagt.

Spørgsmålet er stillet den 21. juni 2012 efter ønske fra formanden for udvalget.

Den 14. juni 2012 orienterede jeg udvalget om sagen vedrørende Schengenevalueringmekanismen.

Der blev under mødet den 14. juni stillet spørgsmål til en lang række forhold vedrørende sagen, herunder også vedrørende forhandlingsforløbet.

Udvalget er efterfølgende blevet orienteret om de erklæringer, der blev afgivet i forbindelse med Rådets drøftelse af sagen.

Dette er sket dels ved besvarelsen af 20. juni 2012 af spørgsmål S 3546, dels ved besvarelsen af KOM (2011) 0559 spørgsmål 3. I forbindelse med disse besvarelser har udvalget fået tilsendt en kopi af erklæringerne.

Jeg kan forstå, at udvalget mener, jeg har fortiet oplysninger om, hvorvidt der på rådsmødet blev afgivet erklæringer i forbindelse med behandlingen af forslaget om Schengenevalueringmekanismen. Det er jeg på ingen måde enig i.

Som det i øvrigt fremgår af de nævnte besvarelser, var de erklæringer, der blev afgivet, ensidige. Det vil sige, at de ikke havde været genstand for forhandlinger og ikke var udtryk for holdninger hos andre end de parter, der afgav dem.

Eva Kjer Hansen forstod svaret således, at justitsministeren godt var klar over, at Lene Espersen to gange stillede spørgsmålet om, hvorvidt der var afgivet erklæ-

ringer fra andre landes side. I første omgang svarede justitsministeren, at han ikke ville udtale sig om de forskellige landes forhandlingspositioner, og i anden omgang svarede justitsministeren slet ikke.

Hun forstod ikke, hvordan justitsministeren kunne begrunde sit manglende svar med, at der var tale om ensidige erklæringer. Det er erklæringer afgivet af landene, og de har, som justitsministeren tidligere har nævnt, et politisk indhold. Hun gik ud fra, at justitsministeren var fuldt ud klar over, at de erklæringer var afgivet, men det ville hun gerne have bekræftet.

Hun gentog sit spørgsmål om, hvorfor justitsministeren ikke svarede under mødet den 14. juni.

Dernæst bad hun justitsministeren udlægge den erklæring, som Rumænien afgav. Var den egentlige betydning, at det var en tekst, der bekræftede rygterne om, at landene nu ville give opbakning til Rumæniens fulde deltagelse i Schengensamarbejdet?

Lars Barfoed spurgte, hvorfor justitsministeren fremhæver, at erklæringen var ensidig. Det er erklæringer jo normalt. Har det betydning for, om udvalget skulle oplyses om erklæringen?

Justitsministeren sagde, at som han umiddelbart huskede debatten, var det lige nøjagtig spørgsmålet om, hvorvidt Rumænien var blevet lovet noget i disse forhandlinger, diskussionen bl.a. drejede sig om. Det var måske derfor, han sagde, at han ikke ville redegøre for forhandlingspositionerne.

I rigtigt mange samråd flyver spørgsmålene over bordet, og det kan måske være lidt svært at få det hele med, men antydningen af, at justitsministeren skulle have fortiet oplysninger, kunne han på ingen måde være enig i. Efterfølgende er erklæringen jo også sendt over til udvalget.

Der er ikke lovet Rumænien noget i relation til denne erklæring. Der foregår en proces i relation til Rumæniens og Bulgariens optagelse i det fulde Schengensamarbejde, og udvalget er gentagne gange blevet orienteret om, hvilke præmisser den bygger på. Justitsministeren pointerede, at der er tale om to sager, nemlig optagelse i Schengensamarbejdet og spørgsmålet om Schengenevalueringsmekanismen. Det er to selvstændige sager. Derfor har spørgsmålet om optagelse i Schengensamarbejdet heller ikke indgået som et element i drøftelserne om Schengenevalueringsmekanismen.

Med hensyn til spørgsmålet om Rumæniens og Bulgariens optagelse i det fulde Schengensamarbejde henviste justitsministeren til, at den daværende justitsminister, Lars Barfoed, på et møde i statsministeriet den 19. september 2011 fik tilslutning fra et flertal i Folketinget til, at Danmark kunne tilslutte sig dette.

Der er tale om en ensidig erklæring, fordi den kommer fra ét land, nemlig Rumænien.

Eva Kjer Hansen bad om at få justitsministerens talepapir oversendt. I sin besvarelse af samrådsspørgsmålet lagde justitsministeren op til, at når erklæringen ikke blev nævnt, var det, fordi det var en ensidig erklæring, men nu kunne hun forstå, at, at forklaringen var, at når der blev stillet så mange spørgsmål, kunne man jo

komme til at overse et af spørgsmålene. Nu er det jo sådan, at man i Europaudvalget får lavet et udførligt referat, fordi det er vigtigt, hvad der bliver svaret. Hun citerede fra referatet, hvoraf det fremgår, at Lene Espersen først spurgte, om der var lande, der var kommet med erklæringer eller tilkendegivelser for at få sagen landet. Det var et rimeligt klart og forståeligt spørgsmål. Hun var sikker på, at nogle af de mange embedsmænd, der var med, havde hørt og forstået spørgsmålet. Justitsministeren svarer, at han ikke ville sidde her i Europaudvalget og udtale sig om de forskellige landes forhandlingspositioner. Derefter vender Lene Espersen tilbage og siger, at hun ikke havde spurgt til, hvad de forskellige lande havde sagt under forhandlingerne, men om der forelå erklæringer fra andre lande. Det svarede justitsministeren ikke på. Det kan godt være, justitsministeren ikke synes, det er så alvorligt, men det betyder faktisk rigtig meget, at udvalget får de oplysninger, som er relevante, når udvalget skal tage stilling, og det betyder især noget, om der bliver givet svar på de spørgsmål, der bliver stillet.

Eva Kjer Hansen ville gerne have justitsministeren til at bekræfte, at han var vidende om de erklæringer, da man havde mødet den 14. juni. Desuden ville hun gerne høre justitsministerens forklaring på, at udvalget ikke fik svar på sine spørgsmål.

Justitsministeren bekræftede, at han kendte til erklæringen. Han var stadig ikke enig i, at han skulle have fortiet oplysninger over for Europaudvalget. Det kan være, han ikke havde lyttet ordentligt efter, hvilket han selvfølgelig skulle beklage, men han kunne ikke bekræfte, at han på nogen måde bevist skulle have tilbageholdt informationer for Europaudvalget.

Lars Barfoed deltog ikke i det pågældende møde, men han havde hørt referatet. Justitsministeren sagde i første omgang, at han ikke var forpligtet til at orientere om andre landes positioner. Lars Barfoed spurgte, om det var begrundelsen for ikke at oplyse om erklæringen. Han forstod stadig ikke undskyldningen med, at det var en ensidig erklæring. Når ministeren i anden omgang undlader at fortælle om erklæringen, er det så ikke det samme som at fortie oplysninger?

Justitsministeren var som sagt ikke enig i, at han bevidst skulle have fortiet oplysninger. Men det kan meget vel være, at med de mange spørgsmål, der kom i første runde, var det simpelt hen glippet for ham at besvare et af dem.

Lykke Friis ville gerne være lidt klogere med hensyn til, hvad motivet var for den rumænske erklæring. Hvorfor var det nødvendigt for Rumænien at komme med denne erklæring, og hvilken rolle spillede den egentlig i forhandlingssituationen?

På internettet havde hun konstateret, at der åbenbart havde været et møde samme dag i Luxembourg, hvor Rumænien og Bulgarien bl.a. med det kommende cypriske formandskab havde diskuteret de to landes muligheder for at komme ind i det fulde Schengensamarbejde. Her havde man efter sigende fået et løfte om, at det kommende formandskab ville sætte spørgsmålet højt på dagsordenen.

Justitsministeren sagde, at den proces havde vi ikke kendskab til.

I den europapolitiske debat har man længe diskuteret, hvad der skulle ske med Rumænien og Bulgarien, og derfor er det vel naturligt, at et medlemsland benytter

lejligheden til at sende et politisk signal – i form af en ensidig erklæring – om, hvordan man forholder sig til et spørgsmål, der drejer sig om Schengensamarbejdet.